

Smolíčka
pacholíčka
jeskyňky nesou.

Ale tenkrát volal nadarmo, jelen pásal se daleko, neslyšel ho, a jeskyňky ho donesly až domů. Ubohý Smolíček měl se dobře – to je pravda, samými lahůdkami ho krmily, ale jen proto, aby ztloustl, a pak chtěly si ho zabít. Zavřely ho a žádná si s ním nehrála. Když už mnoho dní u nich byl a mnoho dobrot a lahůdek snědl, přišly jeskyňky k němu, a že aby jim ukázal malíček. Když jim malíček ukázal, řízly do něho, jestli by dost tlustý byl. Zdál se jim dost tlustý, vzaly ho tedy, svlékly ho, položily do korýtka a nesly do pece. Smolíček byl v hrozné úzkosti, prosil je, aby

se slitovaly, ale ony nic – i pustil se milý Smolíček do pláče a volání:

Za doly, za hory,
mé zlaté parohy,
kde se pasou!
Smolíčka
pacholíčka
jeskyňky pryč nesou!

Tu se ozvou rychlé skoky, jelen zlatoparohatý přiběhne, Smolíčka pacholíčka vezme na parohy a pryč s ním uhání domů.

Doma ale Smolíček dostal co proto a plakal a slíbil, že už bude vždycky poslouchat a že nikdy jeskyňkám neotevře, a taky neotevřel.